

Alvor værne om Mindretallenes Interesser, gælder det især, at man over for Valget af Menighedsraadene er opmærksom derpaa, og det forekommer mig derfor, at en af de Maader, hvorpaa man bedst vil være i Stand til at værne om disse Mindretalls Interesser, var den, at Menighedsraadene som Regel bleve noget større end foreslaaet. Det blev allerede nævnt i Gaar eller i Forgaars af et æret Medlem, men jeg undser mig ikke ved at gentage det, da jeg tror, det er ret vigtigt. Det er klart, at jo større man gør Medlemstallet inden for de enkelte Menighedsraad, des bedre ere de enkelte Mindretal ude omkring i Landet i Stand til at blive repræsenterede. Jeg skulde derfor meget have anmodet det tilkommende Udvalg om at tænke paa, om det ikke vilde være rigtigt at gaa den Vej.

Med Hensyn til selve Indstillingen havde jeg tænkt at gøre nogle lignende Bemærkninger som de, der nylig faldt fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen), men da jeg er fuldstændig enig med ham i de Udtalelser, han fremkom med, kan jeg indskrænke mig til ganske simpelt at henvise til dem. Jeg tror ikke, det gaar an at lade de Bestemmelser, som Forslaget nu indeholder med Hensyn til Indstillingen, blive staaende. Måske var en god Vej den, at man indstillede mere end tre, men det skal jeg dog ikke her komme ind paa. Vil man være sikker paa at give Mindretallene Adgang til ogsaa at faa deres Meningsfæller, dem, de synes bedst om, indstillede, er det i alt Fald muligt, at Vejen at gaa var den, at man indstillede mere end tre til Ministeren. Jeg sagde allerede før, at det jo særlig er den Menighedernes tiltænkte Ret til Indstilling i Tilfælde af Præstledighed, som har gjort, at man fra en vis kirkelig Retning er traadt saa agitatorisk op mod Forslaget, som sket er. Kunde man derfor paa en eller anden Maade ogsaa imødekomme de Ønsker, som maatte fremkomme her, synes jeg, at det er en af de Ting, man burde have sin Opmærksomhed henvendt paa. Alt i alt kan jeg sige, at naar jeg sammenholder alle de foreliggende Forslag, nærer jeg i Virkeligheden ikke Betænkkelighed ved Forslaget om Menighedsraad, navnlig ikke, hvis man ændrer det noget med Hensyn til Valgene til Menighedsraadet og Indstillingerne i Tilfælde af Præstledighed.

Med det samme, jeg har Ordet og for at undgaa at tage det oftere under Behandlingen af de foreliggende Sager, vil

jeg gøre nogle enkelte Bemærkninger om Bestyrelsen af selvejende Kirker. Paa dette Omraade komme Menighedsraadene jo ogsaa til at træde i Virksomhed, nemlig over for Spørgsmaalet om at paaligne Menighederne et Bidrag til de paagældende Sognekirker. Det hedder nemlig i § 19, 3die Stykke, at det Beløb, som skal lignedes, fordeles mellem Købstaden og Landdistriktet eller Landsognet i Henhold til Indstilling fra det eller de paagældende Menighedsraad. Der vil her blive Tale om Fordelingen mellem Købstaden og Landdistriktet, hvor der er et Landdistrikt, som hører under en selvejende Kirke. Jeg kender noget til dette Forhold, fordi jeg netop bor i en Kommune, der er Landsogn til en Menighed, som har en selvejende Kirke. Hvis man nu tænker sig det Forhold, at man skal til at paaligne en Kirkeskat til en Hovedreparation af Kirken, til en Ombygning eller, hvad man nu tænker sig, synes det mig, at naar man skal paaligne ogsaa Landsognet, vil det i mange Tilfælde gaa saaledes, at dette Landsogn bliver Genstand for en Dobbeltbeskatning. Det er jo nemlig saaledes, at Landdistrikterne til en hel Del Købstadmenigheder ere rene Landsogne med deres eget Landkommunalvæsen. Det er kun i rent kirkelig Henseende, at de høre til det dem egentlig fremmede Kirkesogn. Da det er rene Landkommuner, og det som Regel er Bondejord, er det jævnlig ogsaa saa, at Jorden svarer Kirketiende. Dette kender jeg, som sagt, Eksempel paa, idet det netop er Tilfældet med den Jord, som hører til det Sogn, hvor jeg bor. Derimod er al Købstadjord jo tiendefri. Hvis nu Kirkeraadet uden Hensyn til, at Landsognet er tiendepligtigt, alligevel kunde paaligne det et Bidrag til Kirkernes Vedligeholdelse, som svarede til det Bidrag, man paaligner Byen, vilde der jo fremkomme en Dobbeltbeskatning. Det, jeg derfor vilde anmode baade den højtærede Kirkeminister og det eventuelle Udvalg om, er at have Opmærksomheden henvendt paa, om der ikke burde træffes en Foranstaltning, som hindrede denne Dobbeltbeskatning. Der skulde altsaa træffes en Bestemmelse i den Retning, at hvor et Landsogn for Tiden er tiendepligtigt, kan der ikke paalignes det noget yderligere Bidrag til Kirkens Vedligeholdelse. Det har nemlig, saa vidt mig bekendt — og jeg taler da især ud fra den Erfaring, jeg har fra det Landsogn, hvor jeg bor — hidtil været Tilfældet, at naar man har paalignet Menigheden noget til Kirkens Vedligeholdelse,